

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Flores Directorii Inqvisorvm

Bariola, Luigi

Mediolani, 1625

Consilivm Decimvmoctavvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11434

fantis, vel saltem, vt per pœnam istam debitor sit diligentior in soluendo mutuo, quæ non militant in nostro casu. Michael Salon. tit. 2. de contractib. q. 78. art. 2. controu. 11. vbi monet assuetos vsuris, & de tali vitio infamatos, apponentes hanc pœnā alicui mutuo, magnam afferre occasionem suspicandi, quod in fraudem vsurarum ab ipsis apponatur, & propterea iisdem consulendum, vt in suis contractibus huiusmodi pœnis non vtantur. Dico ergo contractum istum iustum, licitum, & honestum, ita tamen, vt socij nec exigant, nec recipiant partem lucri prouenientis ex maiori periculo, cui expositum fuit capitale societatis per negotiorum gestorem pecunia numerata, vel credita.

CONSILIVM DECIMVM OCTAVVM.

AN Titius Cartusianus ob delicta grauiā, præsertim ob fugam, & Apostasiam cum fractione carceris sæpe repetitam, possit à Religione expelli, & habitu priuari.

Vt difficultas ista examinetur legitime, & discutatur, tria sunt explicanda.

Primum, an quilibet Regularis possit à Religione expelli. Secundum, à quibus expelli debeat, nimirum à Generalibus, à Prouincialibus, seu à Priore Conuentus de consensu Capituli. Tertium, quibus de causis expelli possit.

Ad primum respondeo, Regularem quemcumque posse ab ordine suo expelli, & habitu priuari. Cap. Cum ad Monasterium, de statu Monachorum, &c. Relatum ne Clerici, vel Monachi. Cap. vltimo de

Regular. iuncta Glosa cum Panormitano. Alexander sextus, prout legitur in lib. qui intitulum Monumeta ordinum primæ impressionis fol. 56. conc. 65. Pius V. anno 1566. 19. Septembris, Ordini D. Hieronymi in Hispanijs, prout in compendio priuilegiorum eiusdem Ordinis, verbo Condemnatio. Nauar. consil. 50. de Regularibus, & Commentario 2. de Regular. n. 33. & Comment. 3. de Regular. n. 52. Syluester verbo Abbas 5. n. 6. Menochius de arbitrarijs Iudicium, casu 546. n. 43. 44. Emanuel Rodriquez quaestionum Regularium tom. 1. q. 30. ar. 5. & 14. & tom. 2. q. 2. art. 5. Graffius decisionum Aurearum par. 1. lib. 2. c. 24. n. 19. Eman. Sa lib. Aphorif. verbo Religio num. 40.

Ad secundum, facultas expellendi Regulares ab ordine non competit Prælati omnibus Regularibus, sed Generalibus, & Prouincialibus tantum. Generalibus per semetipsos dumtaxat, Prouincialibus vero cum consensu maioris partis Capituli. Ita Alexander. 6. Ordini Minorum rescripto superius citato. At Pius V. Ordini Diui Hieronymi concessit, vt in Capitulo generali, aut priuato tantum, diffiniri possit, an Regularis sit expellendus; sed in alio rescripto, concessit eidem ordini, vt Generalis de consilio tamen Fratrum Monasterij, possit indignos expellere, ita in Bulla in responsione primi dubij citata: & quamuis Syluester verbo Abbas 5. num. 6. docet Abbatem, vel Prælatum expellere non posse Monachum è Religione, subdit tamen id fieri posse in vim Regulæ, aut priuatæ Constitutionis per Summum Pontificem confirmatæ, & ita sentit Nauar. consil. 50. de Regular.

Ad tertium respondeo, quod idem Pius V. eodem rescripto primo loc. cit. decreuit Regulares expellen-

dos

dos pro delictis grauioribus tantum, aut grauissimis, nimirum inobedientia, contumacia, aut incorrigibilitatis. Sed Alexand. 6. praecitato rescripto concessit Generalibus Minorum, vt possint incorrigibiles habitu expoliare, & ab ordine eijcere: ij autem sunt qui notorie, & delicta committunt, & incorrigibiles se ostendunt, ita Sanctus Bonauen. q. 14. super Regulam Minorum. Verum apud Patres Dominicanos, vt legitur in Constitutionibus eiusdem Ordinis Romae impressis anno 1566. dist. 1. causa 19. ille declaratur vere incorrigibilis, qui culpas comittere non timet, & poenas ferre recusat, vel ex eorum saepius repetita inflictione cognoscitur discretorum iudicio non proficere. Apud Minoritas vero ille dicitur incorrigibilis, vt habetur in Ordinationibus generalibus Toletanis cap. 6. titulo de incorrigibili, qui ter iuridice conuictus fuit, & punitus de eodem graui crimine, nec se correxit, vel saltem incorrigibilis dicatur iuxta eorundem Ordinationes in Capitulo generali Valisoleti anno 1593. factas, qui ter conuictus fuit, & punitus de grauibus delictis, etiam distinctis, nec aliquando se emendauit.

Sed apud Patres Augustinenses, vt legitur parte 6. cap. 22. Constitutionum Ordinis, ille dicitur incorrigibilis qui grauissimas culpas non veretur committere, & tamen poenas ferre recusat; vel de cuius correctione, & emendatione non est spes aliqua probabilis.

Sed dicamus cum Panormitano in cap. Cum non ab homine, de Iudicijs. Tribus modis dicitur quis incorrigibilis: primo, quando perseuerat in criminibus, nec ab illis vult desistere; secundo, & si ter monitus non desistit. cap. Contingit el 1. de sentent. ex-

com-

communic. Tertiò, quando penitentiam iniunctam non facit, & se occultat. Cap. Vt famæ de sent. excommunicationis. Titius autem culpas grauissimas committere non timuit, penas inflictas ferre recusauit, ex penis repetitis minimè se emédauit, Discretorū iudicio non profecit, frequenter per euidenciam facti iuridicè fuit conuictus, & punitus, ob iteratas fugas, & Apostasias, effractis carceribus: cum autem de illius correctione, & emendatione nulla adfit spes probabilis, quoniam perseuerat in Apostasijs, quinimo pluries monitus resipiscere noluit, hinc necessariò dicendum est Titium verè fuisse, & esse incorrigibilem, prout ex processu contra illū fabricato liquidè cõstat, & ideo habitu priuandū, & ab Ordine expellendum.

Nec multum releuat, quod Titius non fuerit iuridicè ter conuictus, quia de illius criminibus, & Apostasijs fortè processus non fuit instructus, quia responderi potest, per euidenciam facti, & delictorum nottorietatem ab eo patratorem pro conuicto habendum esse, nam Clericus tunc incorrigibilis iudicandus est, ad effectum, vt degradatus possit tradi brachio seculari, quando venia bis fuit sibi data, ita declarauit parlamentum Parisiense referente Claro §. finali quæst. 36. & Salzedo in sua Praxi criminali canonica cap. 40.

Accedit tandem, quod in pœnam fugæ cum fractura carceris repetitæ potest ad remum damnari. Prax. Archiepiscopalis Neapolitana cap. 50. quamuis Farinaicus quæst. 30. n. 8. dicat huinsm odios pœnis arbitrarijs coercendos esse, loquitur tamen de ijs, qui semel tantum fugam tenuerunt effectum non secuto. Eman. Rodriquez, quæstionu in Regul. tom. 2. quæst. 25. art. 1.

Neque

Neque obest, quod Cardinalis Clementina prima, §. quia vero, quæst. i. de statu Monachorum, secutus Mathæum ait, pro nullo crimine Monachum iuste à Monasterio posse eijci, quia respondetur id esse contra regulas, & instituta Regularium, & contra stylum Urbis, & Orbis. Cap. ultimo de Regularibus. iuncta Glossa penultima cum Panormitano ibidem. Nauar. comment. 2. de Regularibus num. 33.

Immo ex Carthusianorum Constitutionibus, & decretis part. 2. nouæ Collectionis de anno 1582. cap. 25. de Criminosis, & fugitiuis n. 28. sic legitur. Verum tamen non obstantibus præmissis decernimus, at declaramus Apostates criminosos post tertiam apostasiam non esse amplius requirendos, sed nec in ordinem recipiendos.

Hinc non est audiendus Syluester, nec Armilla. Ille verbo Religio 6. §. 17. Hic ver. eodem ultimo, asserentes Regularem nullo pacto ab ordine reijciendum, quandiu se emendare voluerit; tum quia expulsio iuxta doctrinam Sancti Thomæ quolib. 12. in fine, est sicut excommunicatio, quæ non nisi in contumaciam ferri debet, tum quia toties deliquit Titius, vt nulla supersit spes emendationis, ita vt non possit habere locum Armillæ doctrina, & sententia, nimirum quod loco expulsionis incarcerationetur, & ibidem puniatur, quæ sanè militare possunt, cum arbitrio prudentis Viri, adhuc supersit aliqualis correctionis, & emendationis spes probabilis, & ita sentio &c.